

er henlagt til de sociale Udvalg, ligger det i, at man forudsætter, at Udvalgene som lokal Myndighed har et indgaaende Kendskab til paagældendes og Familiens Forhold og derfor i hvert enkelt Tilfælde bedst vil kunne skønne over, hvilken Betaling i Form af Bidrag paagældende vil være i Stand til at udrede, hvorved bemærkes, at det egentlige Formaal med Bestemmelsen om Fastsættelse af Bidrag er at søge at opnaa en mere rationel Ordning af Forholdene i en Række hyppigt forekommende Tilfælde, hvor Udgiften til en Anstaltsbehandling overstiger Forsørgerens Økonomi, uden at denne dog kan anses for trængende i almindelig Forstand. Dette Formaal vil ikke kunne opnaas ved en skematisk Fastsættelse af Betaling i Forhold til Indtægt. Man mener herefter at maatte se bort fra Anvendelse af det nævnte Princip vedrørende Betaling af Skoleafgift.

- 3) Som allerede antydet foran under 1) kan man ogsaa gaa den Vej at fastsætte ensartede Takster indenfor hver Forsorgsgren for sig. En saadan Ordning vil administrativt set være praktisk baade for Staten, Kommunerne og Anstalterne, samtidig med at den vil være rationel, idet der ikke ses at foreligge nogen rimelig Grund til, at Forsorg paa én Anstalt økonomisk skal være mere trykkende for paagældende end Forsorg paa en anden Anstalt indenfor samme Gruppe. Af det foran under 2) om Indkomsterne oplyste vil det fremgaa, at der ikke er Anledning til i det hele taget at sætte Taksterne særlig højt, idet kun et Mindretal af Befolkningen vil kunne betale en forholdsvist høj Takst. Der vil formentlig kun være ganske enkelte, der tilnærmelsesvis kan betale den faktiske Udgift ved Særforsorgen. Ministeriet maa mene, at det vil være rimeligt, at der indenfor hver Forsorgsgren for sig fastsættes en vis lavere Takst, der ingensinde maa overstige den rent faktiske Gennemsnitsudgift pr. Alumne, Elev eller Patient indenfor vedkommende Anstaltsgruppe. Ved Fastsættelsen vil det formentlig være rimeligt i nogen Grad at tage Hensyn til den normale Varighed af Anstaltsopholdet, saaledes at en lang Anbringelse bliver forholdsvist billigere end en rent kortvarig Anbringelse. Navnlig mener man, at der ved Anbringelse af Børn under 18 Aar tillige

maa tages stærkt Hensyn til, hvad Udgiften vil udgøre ved et Barns Forsørgelse i Hjemmet. Ministeriet maa herefter formene, at den her nævnte Ordning maa foretrækkes fremfor de under Punkt 1 og 2 nævnte Fremgangsmaader.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de her omhandlede Takster skal fastsættes ved Lov eller administrativt, er der ikke taget Stilling til i Loven om offentlig Forsorg.

Efter Lovens § 43 skal Socialministeren godkende Taksterne for de i Lovens §§ 34—42 nævnte Anstalter, ligesom Socialministeren efter Lovens § 157 fastsætter, hvilken Betaling anerkendte Opdragelseshjem maa kræve for de paa disse anbragte Børn.

I Overensstemmelse hermed er det foreslaaet, at Taksterne for de i nærværende Lovforslag omhandlede Personer fastsættes administrativt af Socialministeren, dog at det findes rimeligt, at der forhandles med Bevillingsmyndighederne angaaende Størrelsen af Taksterne for Anbringelse paa Anstalterne.

Da Udgifterne ved et Barns Ophold i Hjemmet formentlig udgør højst ca. 300 Kr. aarlig, vil Socialministeriet ud fra Bestemmelsen om, at der for Børn under 18 Aar skal tages Hensyn til Udgiften ved Forsørgelse i Hjemmet, for sit Vedkommende formene, at en Takst paa 400 Kr. vil være passende for et Barns Anbringelse paa Anstalt.

Denne Takst skulde da gælde ikke blot for *Døvstummeanstalter* og *Blindeanstalter*, men for Børn under 18 Aar for samtlige Anstalters Vedkommende.

For voksne *aandssvage* vilde man under Hensyn til, at Underhold af en voksen er dyrere end af et Barn, til at den faktiske Udgift for aandssvage er ca. 1 040 Kr. aarlig, og til at Anbringelse af aandssvage er af mere varig Karakter, mene, at en Takst af 800 Kr. aarlig vilde være passende.

For voksne *Epileptikere* gør de samme Hensyn sig gældende som for voksne aandssvage. Skønt Gennemsnitsudgiften for de 3 store Anstalter er ca. 1 460 Kr. (Vodskov har dog kun en gennemsnitlig Udgift paa 1 000 Kr.), vil man dog mene, at en Takst af 800 Kr. aarlig ogsaa for Epileptikerne vil være passende.

For *talelidende* bør Taksten formentlig sættes pr. Uge i Betragtning af, at de fleste